

Ongeremde kinderpraat

Opgeven

Donderdag na school... De jongste twee blijven op school, want ze gaan met vriendjes rechtstreeks naar de zwemles. Met ons komt er een extra kind mee (vriendje van Micha), omdat zijn broertje en zus met onze kinderen naar het zwembad gaan. Voor het geval het niet zo duidelijk is, we wisselen wat kinderen uit op donderdagnamiddag.

We komen met de auto onze straat ingereeden en Micha roept plots: "Kijk mama, daar, voor ons!". Ik kijk, maar ik zie niks. "Wat zie je dan?" Micha: "Maar allé, mama, een grote hond, precies een wolf!" Waarop het vriendje enthousiast roept: "Oja, ik zie hem ook! Daar!" Ik kijk, ik kijk, ik kijk... en ja, vanachter de haag van de burens komt een hele grote hond aan, die inderdaad op een wolf lijkt.

Ik heb blijkbaar de verkeerde instincten, want ik spring uit mijn auto om te kijken of we de desbetreffende hond kunnen vangen.

We hebben zelf geen honden, dus stuur ik Micha al naar de burens om een leiband te halen. Zonder leiband zou het absoluut niet lukken, zoveel had ik al door. Micha springt uit de auto en spurt naar de burens. Het vriendje heeft blijkbaar betere reflexen: die blijft veilig in de buurt van de auto, met de deur op een kier om erin te springen als het nodig zou zijn. Abel staat intussen enthousiast naast mij en we lopen op

de hond af... De buurvrouw opent haar deur op een kiertje en zegt: "Zeg, dat durf ik niet hoor, moet ik de politie niet bellen?" Lap, nog iemand die gezondere reflexen heeft dan ik. "Nee hoor, we zullen hem eerst pakken en dan kijken of we een naamkaartje rond zijn nek vinden" is mijn veel te geruste antwoord.

We krijgen de hond te pakken. Hij blijkt echt heel zachtvaardig te zijn, laat zich gewillig een vreemde leiband rond zijn hals doen en volgt mee richting ons huis. Micha was al vooruit gelopen en komt krijsend de straat op: "Mama, mama, al onze kippen liggen dood in de tuin!". Waarop Abel nog even denkt dat het een grap is en snel naar huis loopt. Helaas is het geen grap. Tranen met tuiten, geschokte kinderen, bange

De politie bekijkt de ravage in de tuin. Ze bekijkt de wolfhond die kwispelend recht springt.

gezichtjes, ongeloof... verslagen bekijken we het tafereel. Heel onze tuin ligt bezaaid met pluimen en hier en daar een kadaver van een duidelijk levenloos kippetje. De hond die ik aan de leiband heb, springt enthousiast in het rond en pakt een kippetje in zijn muil en begint ermee te spelen... Oké, foute boel!

We binden de hond vast aan een boom en nemen de kip uit zijn muil, want dit is echt wel geen zicht voor de kinderen. Abel komt aanrennen: "Mama, mijn knuffelhaantje is ook dood!" Abel heeft, euhm had, een mini-haantje dat hij kon knuffelen. Micha en zijn vriendje komen verslag uitbrengen: "We tellen maar 3 dode kippen, eentje is er dus verdwenen, zullen we die gaan zoeken?"

We bellen de politie, want ja, wat doe je dan? Met zo'n grote wolfhond in de tuin, die zich duidelijk te goed heeft gedaan aan onze hele pluimveestapel? De politie zegt dadelijk te zullen komen...

Ondertussen krijgen we telefoon van Eli! Oh nee, helemaal vergeten dat ik hem om 16u zou ophalen vandaag, omdat hij niet met de fiets was gegaan. De politie komt aan, in vol ornaat, met een grote combi. Ze bekijken de ravage in de tuin en de wolfhond die kwispelend recht springt. "Oké, we zullen hem eens scannen zeker?" Ze nemen hun mobiele scanner en lopen op de wolfhond af. Hij legt zich meteen op zijn rug om op zijn buikje te laten krabben. Wat een teken van overgave. De scanner piept en klikt en er komen gegevens op het scherm.

Micha: "Aha, weten we nu van wie de hond is? Mogen we naar die mensen gaan om te zeggen dat hun hond al onze lieve kippetjes heeft doodgebeten?"
Politie: "Nee jongeman, zolang er geen menselijk leed is, is het een burgerlijke zaak en geen politionele kwestie. Je kan hiervoor naar het vrederecht gaan, maar we kunnen er geen procesverbaal van opstellen."
Micha fronst en begrijpt het niet helemaal: "Maar wij zijn toch verdrietig? Telt dat dan niet?"
Politie: "Helaas niet, het enige wat ik kan doen is jullie gegevens doorgeven aan de eigenaar en het is zijn vrije keuze om dan contact op te nemen met jullie, of niet."

De politie brengt de wolfhond naar de combi en die springt gewillig in de achterbak. De agenten stappen in en weg is

de hond, de oorzaak van al het leed dat nog steeds verspreid ligt in de tuin.

Verslagen blijven we achter. Abel, onze dierenvriend, is het noorden helemaal kwijt, "Mama, wat moet er nu? Mijn knuffelhaan is dood! Zal het baasje mij een nieuwe knuffelhaan geven?" "Tja, jongen, blijkbaar is het baasje niet eens verplicht zich kenbaar te maken aan ons..." We drogen de tranen en ik kijk verschrikt naar de klok. Het is hoog tijd om de kinderen uit de zwembles te halen en het vriendje weer in te wisselen. Onderweg naar het zwembad komt er al een verlossend telefoontje van de politie: "We hebben de hond naar de eigenaars teruggebracht en ze zullen vanavond nog contact met jullie opnemen."

En inderdaad, een paar uur later

staat er een lieve, geschokte vrouw voor de deur. Haar hond was losgebroken, een hond waarvan het jachtinstinct de overhand nam. Abel staart naar haar en er rollen tranen over zijn wangen. De vrouw kijkt terug en vraagt aan hem hoe ze het kan oplossen voor hem. Abel weet het niet. Ik weet het ook niet, de vrouw weet het al helemaal niet.

Ze belooft dat ze zeker nieuwe kippen zal betalen. We mogen ze zelf uitkiezen en de kosten bij haar brengen, zij belooft nog na te zullen denken over wat ze kan doen voor Abel, die zijn knuffelhaantje kwijt is.

Een week later kan Abel nog steeds niet goed slapen. Hij komt weer huilend uit bed: "Mama, ik begrijp niet dat de andere kinderen niet meer huilen om onze kippetjes en haan." "Tja jongen, jij bent de grootste dierenvriend in huis, dat zal er wel mee te maken hebben." "Maar mama, komen kippetjes en haantjes in de hemel dan? Is er in de hemel een plaats voor kippen en een haantje?" "Geen idee jongen, ik denk het eigenlijk niet, want kippen en hanen hebben geen ziel." "Hoe kan dat nu, zo'n lieve haan moet God toch binnenlaten in de hemel, die heeft helemaal niks verkeerd gedaan!" ... en zo babbelen we nog wat verder, de tranen blijven komen. "Ik kan echt niet slapen, ik moet de hele tijd maar

“Maar mama, komen kipjes en haantjes in de hemel?”

denken aan mijn knuffelhaantje. Uiteindelijk wordt Abel toch rustig, als ik voorstel om na te denken over namen voor de nieuwe kippen. Hij valt in slaap...

We zijn 3 weken na de feiten. De overbuurvrouw spreekt ons aan. "Zeg, Ann, ik hoorde dat jullie kippen doodgebeten werden. Nu zit er bij ons al twee dagen een vreemde kip, zouden jullie die niet willen hebben? Dan hebben jullie er al weer eentje?" Abel en papa gaan ze vangen, Abel komt enthousiast terug: "Mama! Het is onze kip die we kwijt waren! De kip waarvan we het lijk niet gevonden hadden! Ze leeft nog! Ze heeft al die tijd ergens overleefd en werd niet gepakt door de vos! Ze heeft eten gevonden en drinken! Ze leeft nog!"

*Ann Van der Flaas,
mama van Eli (12 jaar), Micha
(11 jaar), Abel (8 jaar), Juda (6 jaar)
en pleegmama van Rafaël (5 jaar)*